

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Czym jest strajk generalny?

Anonim

Anonim
Czym jest strajk generalny?

cia.bzzz.net

pl.anarchistlibraries.net

Gdy lokalne strajki przerastają w strajk generalny, obejmujący cały kraj lub przynajmniej wszystkie ważniejsze jego ośrodki przemysłowe, władza przechodzi w ręce robotników zrzeszonych w niezależnych komitetach strajkowych. Państwo ze swoją biurokracją i „siłami porządku” jak i prywatni kapitaliści ze swoimi nadzorcami produkcji, zostają sparaliżowani. Samorząd wytwórców zastępuje aparat państwowy. Władza, jaką pracownicy zdobywają w czasie strajku jest wprawdzie tylko władzą negatywną, władzą polegającą na zatrzymaniu produkcji — ale zatrzymanie produkcji jest potrzebne, aby było można ponownie ją uruchomić, ale już w ramach innych stosunków między pracownikami i ich grupami.

Strajk generalny syndykaliści rozumieli jako proces, w toku którego zmienia się funkcja związku zawodowego: z organizacji broniącej ekonomicznych interesów pracowników, w obrębie istniejącego ustroju społeczno-gospodarczego, przekształca się w załazek nowego ustroju samorządowego. Ten kierunek dyktuje sama logika walki strajkowej. Związki zawodowe, których zadaniem podczas strajku jest utrzymywanie łączności między protestującymi, zapewnienie im wyżywienia i bezpieczeństwa, muszą, — w miarę przedłużenia się strajki — przystąpić do samodzielnego zorganizowania pracy w niezbędnych zakładach, aż po wielkie przedsiębiorstwa produkujące środki produkcji.

W ten sposób dokonuje się rewolucja społeczna — gruntowna przebudowa społecznego ustroju z - wywłaszczeniem przedsiębiorców i zburzeniem państwowej maszyny biurokratycznej. Syndykaliści podkreślali przy tym, że jest to rewolucja „pokojowa”, która w zasadzie wyklucza możliwość starć zbrojnych i przelewu krwi. Strajk generalny toczy się bowiem wszędzie i zarazem nigdzie: nie istnieje jedno określone centrum, przeciwko któremu obrońcy dotychczasowego porządku mogliby skierować siłę militarną, jak to miało miejsce w czasie tłumienia Komuny Paryskiej w 1871 roku. Siłą, jaką zwracają robotnicy przeciwko istniejącemu ustrojowi, nie jest siłą fizyczną. Siłą zorganizowanych pracowników jest ich solidarność, wielkość i prężność ich własnej organizacji, nie zaś uzbrojenie.

Ideę strajku generalnego starano się zdyskredytować, przypisując syndykalistom naiwną wiarę w możliwość przebudowy społeczeństwa „z dnia na dzień”. Ten zarzut — formułowany najczęściej przez różnej maści marksistowskich doktrynerów — oparty był na nieporozumieniu. Dla syndykaliistów bowiem strajk nie był aktem, ale procesem 6 wymiarach historycznych — procesem rewolucji społecznej.

Przeprowadzenie zwycięskiego strajku generalnego nie jest zawsze i wszędzie możliwe. Jego zwycięstwo jest możliwe dopiero wówczas, gdy pracownicy ostatecznie stracili już wszelkie złudzenia odnośnie istniejącego systemu i są zdolni nadać swojej walce postać zorganizowanej ogólnokrajowej akcji.